

Farkas Arnold Levente

TÁPLÁL ÉS ÓV

első vers az anyaméhből,
pócsmegyer, huszonhárom má-
jus huszonkettő, hétfő. kez-
detben víz volt és mély csönd,

meg se születtem, lakhelyem,
ételem és ruha nékem
a nő, aki megszüil. nem halt
meg, csak elalszik az élet,

béke van, álom ringat a
szívnek alatta, a ritmus
hinti nyugalmát. öntu-

datom nincs, táncol az arcom,
létem ajándék. fénnel ját-
szik a hajnali árnyék

második vers az anyaméh-
ből, pócsmegyer, huszonhárom
május huszonhárom, kedd.
fénnel játszik a hajnali

árnyék, jó nekem itt bent,
két kis sejtből lettem sejtő
sejtelem, elrejt teste a-
nyámnak, vágyom a mellre,

a szám mosolyog majd. így
táplál és óv bent és kint,
össze vagyunk mi kötve

a köldökmadzaggal, mint
pontok az égen. látszat
az olló, mert el nem vág

harmadik vers az anyaméh-
ből, pócsmegyer, huszonhárom
május huszonöt, csütörtök.
látszat az olló, mert el nem

vág, én vagyok éppen madzag
anyám anyasága meg alvó
gyermeki létem közt, a való-
ság, persze a képem megmu-

tatom majd. néhány hónap
múlva előhív fénye anyámnak.
mert ez az út ki a fényre,

anyámon túlra vezet,
mint termőföldből szárba
szökő vágy, úgy vagyok éppen